

Когато Лечко мушна лулата въ джеба си и хукна къмъ залесения долъ, сърдцето му подскачаше отъ радостъ. Най-сетне и той има лула Хемъ, по-хубава отъ Бончовата: тъмночервена, съ черно смукалце и лъскава похлупачка.

Слънцето бѣше вече потънало задъ черковнитѣ орѣхи, когато Лечко тихичко влѣзе въ собата и легна на рогозката. Никоѣ не го видѣ. Лошо му бѣше. Глава го болѣше. Свѣтъ му се виеше.

Лечко си спомни, какво имъ бѣше разказвала учителката за тютюна. За голѣмитѣ знойни полета, дето той расте. За прашнитѣ фабрики, дето го обработватъ. И затуй — колко много го пушатъ хората и колко лошо правятъ дето го пушатъ.

Лечко нѣма вече да пуши. Никога. Само да му мине сега — нѣма съ прѣстъ дори да се докосне до тютюнъ.

Лечко се обръща, затваря очи — става му зле. Той се унася, потѣва въ рогозката, въ земята. Не, той не потѣва. Той лежи срѣдъ голѣмо зелено поле.

Небето гори, небето е червено като новъ медникъ.